

- Árpád Lapok -

XXI. évf. 3. szám – 2025. december

Kórusverseny - Határtalanul! - Bosznia

Neked készült

Az advent a kedvenc időszakom az évben. Szeretem a készülődést, az elcsendesedést, ami megelőzi a karácsonyt. A hétköznapi rohanásából ki-kiszakadva szeretek elmerengeni azon, hogyan díszítsuk fel a lakást, kinek milyen ajándékkal szerezhetnék örömet. Az egyik szeretetnyelvem az ajándékozás. Abban a szellemben nevelkedtem, hogy apró ajándékokkal szebbé tehetjük egymás életét.

Amióta az eszemet tudom annak, aki fontos számomra, annak kézzel készítettem ajándékokat. A szüleim ezermesterek, varrnak, barkácsolnak, újrahasznosított anyagokból készítenek dekorációt. Kisgyermekként én is fontam, varrtam, gyöngyöt fűztem, próbáltam olyat alkotni, ami örömet szerezhet annak, akinek szántam. Családi hagyomány ez nálunk.

A kézzel készült ajándékot az teszi különlegessé, hogy annak készült, aki kapja. Igyekszem mindig valami olyat adni, ami személyes, amit szeret az, akinek készült. Természetesen időnként adok vásárolt ajándékokat is, de azok esetében örök nehézséget okoz, hogy napjaink fogyasztói társadalmában mindenki megvásárolja azt, amire szüksége van. Ha ez így van, akkor viszont ajándéknak csak az marad, amit nem venne meg magának az ember. De van-e értelme annak ajándékként, amire nincs is szüksége a másinak?

Az elmúlt években adtam ajándékba drótból készült fülbevalót, könyvtokot, origamizott csillagokat. Biztos többen gondolnak most arra, hogy könnyű, ha kézműveskedős családban nőttem fel. Mit tehet az, aki ezen a területen kevésbé jártas? Ki ne örülne házi mézeskalácsnak, pitének, lekvárnak, fermentált zöldségnek szépen csomagolva? Néhány éve sok alma termett a nyáron, amiből házi készítésű fahéjas gyömbéres lekvár készült. Szokatlan élmény volt karácsony ízű lekvárt készíteni ajándékként a nyári szünetben, és nehéz volt kivárni, hogy végre átadhassam azoknak, akiknek szántam, de megérte várakozni. Tényleg sikerült vele örömet okozni.

Mindenkit bátorítanék arra, hogy próbálja meg ezen a módon is kifejezni a szeretetét. A DIY videók világában szinte bármit meg lehet tanulni az internetről, akár kézműves ajándék készítési technikákat is.

Neubauer Babett

	dátum	nap	idő	Program
Január	január 1.	csütörtök		Újév
	január 6.	kedd		Filozófia OKTV jelentkezési határidő
	január 7.	szerda		Mozgóképkultúra és médiaismeret OKTV projektmunka feltöltése
	január 8.	csütörtök		Vizuális kultúra OKTV pályamunkák postára adása
	január 9.	péntek	14:30	Bolyai természettudományi csapatverseny (7-8. évf.) 1. forduló
	január 10.	szombat		Munkanap (január 2-a helyett), tanítás órarend szerint
	január 12.	hétfő		Német nemzetiségi nyelv és irodalom OKTV 1. forduló
	január 13.	kedd	13:30	Bolyai matematika csapatverseny (9-12. évf.) 1. forduló
	január 13.	kedd	18:30	Észjárato – vetélkedő szülőknek és öregdiákoknak
	január 15.	csütörtök	14:00	Arany Dániel matematikaverseny (9-10. évf) (nem spec) 2. forduló, (specmat) 1. forduló
	január 15.	csütörtök	14:00	Német online verseny (7-8. évf.)
	január 17.	szombat		Természetjáró kirándulás
	január 17-31.	szombat-szombat		Indiai csereprogram – kiutazás
	január 19.	hétfő		Ádámok és Évák ünnepe (színházi diákfesztivál, 11.a)
	január 19.	hétfő		Filozófia OKTV 1. forduló
	január 20.	kedd		Varga Tamás matematikaverseny 2. forduló
Február	január 23.	péntek	16:00	Az első félév vége, jegyelezárás
	január 23.	péntek		DT-nap
				II. félév
	január 24.	szombat	10:00	Gimnáziumi írásbeli felvételi vizsgák (6. és 8. évf.)
	január 26.	hétfő		HiJob (10. és 11. évfolyam)
	január 27-29.	kedd-csütörtök		Osztályozó konferenciák (40+10 perces tanítás)
	január 30.	péntek		A félévi értesítők "kiosztása"
	február 2.	hétfő	17:00	Szülői értekezlet
	február 3.	kedd		Francia színház
	február 3.	kedd	18:30	Észjárato – vetélkedő szülőknek és öregdiákoknak
	február 3.	kedd	14:30	Angol háziverseny 3. forduló
	február 4.	szerda		Karádi Károly természettudományi csapatverseny
	február 6.	péntek		Árpád bál
	február 7.	szombat		Visszakacsintó bál öregdiákjaink részére
	február 10.	kedd	14:00	Mikola fizikaverseny 1. forduló
	február 11.	szerda	8:00	Nyílt nap
	február 13.	péntek		NKE tanárszakos hallgatók gyakorlati napja
	február 13.	péntek		A második idegen nyelv választásának határideje (8. évf.)
	február 13.	péntek		A fakultációválasztás határideje (10. évf.)
	február 13.	péntek	13:40	Küldöttgyűlés, igazgatói fórum
	február 14.	szombat		Természetjáró kirándulás
	február 15.	vasárnap		Továbbtanulási jelentkezési határidő
	február 16.	hétfő		Érettségi jelentkezési határidő
	február 16.	hétfő	14:30	Matematika háziverseny
	február 16-27.	hétfő-péntek		Sulizsák
	február 19.	csütörtök		Gimnáziumi felvételi jelentkezési határidő
	február 20.	péntek	14:30	Zrínyi Ilona matematikaverseny 2. forduló
	február 22.	vasárnap		A parasport napja
	február 23.	hétfő		Szilárd Leó fizikaverseny 1. forduló
Már	február 24.	kedd		Magyar próbaérettségi
	február 25.	szerda		Matematika próbaérettségi
	február 25.	szerda		A kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja
	február 25.	szerda		Kapcsolda (Árpád)
	február 27.	péntek		NKE tanárszakos hallgatók gyakorlati napja
	február 27.	péntek		Operakaland (Carmina Burana, 11.a és 12.d)
	február 27-28.	péntek-szombat		DT-kirándulás
	febr. 27-márc. 4.	péntek-szerda		Sítábor
	febr. 28-márc. 8.	szombat-vasárnap		Síszünet
	március 2-6.	hétfő-péntek		Szöbeli felvételi vizsgák

Gedeon Veronika tanárnő

– Hogyan került az Óbudai Árpád Gimnáziumba?

– Az Árpád az első munkahelyem, tehát ez egy régi történet. Végzős egyetemista voltam, amikor egy kedves ismerősöm – aki jelenleg is a kollégám – szólt, hogy most pont keresnek tanárt az én szakjaimmal. Eljöttem az állásinterjúra, felvettek, azután itt ragadtam. Szeretem az iskola hangulatát, sok értékes ember van itt, akikkel hasonlóan gondolkozunk a fontos kérdésekben, és velük könnyű együtt dolgozni.

– Mit tart a legjobb dolognak a tanításban?

– A legjobb rész a „csillogó szemek”. Amikor a diák sikert ér el, és ennek egy kicsit én is részese lehetek. Nem csak a nagy dolgok számítanak, itt akár egy tanórai „aha”-élményre is gondolhatunk. Azt is szeretem benne, hogy nincs két ugyanolyan csoport, és nincs két ugyanolyan tanóra, folyamatosan fejleszthetem a szakmai és emberi eszköztáramat.

– Melyik egyetemre járt? Hogyan jellemezné az egyetemi éveit?

– Az ELTE hallgatója voltam, az egyetemi éveim nagyon kedves emlékek. Visszagondolva, tényleg akkor voltam a legszabadabb, sok mindenre volt időm. A baráti kapcsolataim intenzívebbek voltak, gyerekeket táboroztattam, utaztam, a bulik mellett azért az órákra is bejártam, igyekeztem időben elvégezni az egyetemet, de mégsem tűnt olyan nehéznek, mint a középiskola. Azért voltak húzós vizsgák, de azok mára már csak jó anekdoták. Egy olyanfajta szabadság az a pár év, amit érdemes jól használni, ezt üzenem a jelenlegi végzősöknek!

– Volt olyan tanára, aki nagy hatással volt Önre?

– Minden tanárom hatással volt rám, vagy követendő, vagy elrettentő példaként. Igyeksem mindent hasznosítani: a jó dolgokat ellesni, a rosszakat nem elkövetni. Nagy hatással volt rám például Mezei István tanár úr, aki az egyetemen tanított engem, és később a kollégám is volt. Rá az örök derű, a matematika és a természet végtelen szeretete volt jellemző.

– Milyen érzés osztályfőnöknek lenni?

– Jó érzés, nekem ez a munkám kedvenc része, egyben a legnagyobb kihívás. Az osztályfőnök az, akinek a diákokkal való kapcsolatában sok lehetőség rejlik: egy olyan felnőtt, akihez fordulhatnak elakadással, problémával, ugyanakkor terelgeti, mederben tartja az osztály gimnáziumi éveit. Persze kell hozzá egy kis szerencse is, hogy olyan diákok kerüljenek az osztályomba, akikkel azután évekig tudunk együtt dolgozni, együtt gondolkodni. Én úgy érzem, a 10.c-vel nagyon jól jártam, nem csak emberileg, hanem közösségként is szuperek. Nagy élmény látni, ahogy felnőnek.

– Ha mégsem a tanári pályát választotta volna, most mi lenne a munkája?

– Valószínűleg üzletasszony lennék, vagy projektmenedzser, esetleg logisztikus egy cégnél. Szeretek szervezkedni, az ülőmunkát nem nekem találták ki. Most az iskolában is lett néhány mozgalmasabb feladatom. A tanóráim kapcsán már az is eszembe jutott, hogy jó lennék jogásznak, színésznek, vagy akár állatidomárnak is.

– A matematika vagy a digitális kultúra áll közelebb a szívéhez? Tud választani?

– Pont az a jó, hogy nem kell választani közülük, taníthatom mindkettőt. A kezdetekben a matematikát tartottam „fő” szakomnak, de az évek során a digitális kultúra tanításával is megbarátkoztam. Bár sok kapcsolat van köztük, mégis sokszor teljesen más gondolkodásmódot igénylő tárgyak, jól kiegészítik egymást.

– Mit gondol, milyen tulajdonságok tesznek valakit igazán jó tanárrá?

— Ez jó kérdés, sokat gondolkoztam már rajta. Sok tanárt ismerek, és akiket igazán jónak tartok, azok szeretik a tanítást. Anélkül nehéz ezen a pályán. Fontos az önazonosság, az őszinteség, meg persze a humor, ami nehezebb helyzeteken is átlendíthet. Azon is múlik a közös siker, hogy a tanár tud-e kapcsolódni a diákhöz, jól értelmezi-e a rezdüléseket, észreveszi-e a ki nem mondott problémákat: azt, ha valaki elkalandozott, fáradt, vagy éppen valami komoly gondja van az életében. Én személyesen onnantól érzem azt egy diáknál, hogy tudunk együtt dolgozni, ha azt látom a viselkedésén, hogy nem ellenségnek tart, hanem segítőknek. No de nem akarom megtölteni az újság összes oldalát, szívesen folytatom bárkinek szóban a felsorolást. És feltenném cserébe azt a kérdést, hogy milyen a jó diák?

— **Szeret főzni? Mi a kedvenc étele?**

— Nem tartom kiemelkedőnek a konyhaművészetemet, általában a könnyű és rövid elkészítési idejű ételeket vállalom. Egyik kedvencünk a puliszka, az egy erdélyi étel, Zetelakán kóstoltam nagyon finomat. A férjem szívesen „extrázik”, abból mindig jó dolog sül ki. Adventben rengeteg mézeskalácsot sütünk és díszítünk, ez a karácsonyi ráhangolódás fontos része. Mostanában a kedvenc édességem Ecsedi tanárnő macaronja.

— **A hegyeket vagy inkább a tengerpartot szereti?**

— Az én szívem a hegyek felé húz, viszont tavaly voltunk először a tengerparton a családdal, és a gyerekeim nagyon élvezték a mélyvízben való lubikolást, a halak nézegetését, úgyhogy még biztosan megyünk a tengerhez. Nekem a tengerpart egy kicsit zsúfolt és meleg nyáron. Idén megmásztuk az első 2000-es csúcst, a Rax-ot, és az is tetszett nekik — persze csak akkor, amikor már felértünk. Az a terv, hogy a hegyeket és a tengert is megtartjuk a céljaink közt.

— **Melyik a kedvenc ünnepe? Miért?**

— Ehhez a kérdéshez passzol az interjú időpontja, mert a karácsony a kedvencem. Nem csak a vallásos jelentése és a család miatt fontos nekem ez az ünnep, hanem a tanév dinamikájában is nagy jelentősége van annak, hogy megpihenünk, kicsit kikapcsoljuk az iskolát, és befelé figyelünk. Ilyenkor találkozókát szervezünk azokkal, akikkel iskola-időben nem jön össze, korcsolyázni járunk, sütünk-főzünk, utolérjük magunkat minden szempontból. Karácsonykor a legrövidebb a nappal, onnantól úgy érzem, már megindulunk, megyünk a nyár felé. Szerintem tökéletes a tartalma és az időzítése ennek az ünnepnek.

Hargita Hédi (10.a)

Elbűvölő Erdély

A tavalyi 7.a osztály kirándulása a Határtalanul! pályázat keretében

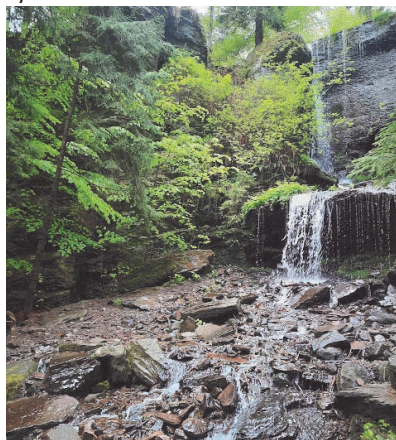
Estébe nyúló kártyapartik, korongozás, sziklamászás, világbjainok kürtőskalácsok és titokzatos képek egy telefonon: mindez öt napba sűrítve? Igen, lehetséges. Ilyen volt a 7.a erdélyi kirándulása címszavakban. És most jöjjenek a részletek.

Az osztály kitörő örömmel fogadta a Határtalanul! pályázat hírét, és ezt a lelkesedést a korai indulás gondolata sem tudta lelohasztani. Hónapokkal a szobabeosztások tervezgetése és a Kovácsik tanár úr felé intézett kérdéssorozat lecsillapodása után a busz végre kihajtott az Árpád elől, és kezdődhetek az erdélyi kalandok. Jó pár buszozással eltöltött óra után végre megérkeztünk az első megállónkhoz, Sebesvárra. Itt egy helyi kutya szegődött a nyomunkba, végül az ő vezetésével jutottunk fel a várba, ahol lélegzetelállító volt a kilátás. Egy történelmi gyorstalpaló után indultunk is tovább Körösfőre, ahol lehetőségünk volt kézműves termékeket vásárolni, majd végül elindultunk a szállásunkra, Jobbágyfalvára. A kipakolást és a vacsorát követően egy paraszttactivity-vel zártuk a napot, amit mind nagyon élveztünk.

A keddünk szintén igen korán kezdődött, és első állomásunk a Medve-tó volt, ahol szerencsére medve helyett csak az idegenvezetőnkkel találkoztunk. Körbejártuk a tavat, megnéztük a hatalmas sötömböket, majd továbbindultunk Korondra, ahol először egy sóvágó műhelynél álltunk meg.

Megtudhattuk, hogy miket készítenek a paradi sóból, és ezeket a termékeket később meg is vásárolhattuk. Ezután megkóstolhattuk a helyi asszonyok által készített kürtőskalácsokat, amik isteni finomak voltak, majd meglátogattunk egy fazekasműhelyt, ahol betekintheztünk ebbe a csodás és rendkívül türelemigényes foglalkozásba. A nap végén ellátogattunk Tamási Áron sírhelyéhez Farkaslakára, majd elfoglaltuk új szállásunkat Zetelakán.

A harmadik napon ellátogattunk a Székelyudvarhelyen található Móra Ferenc Általános Iskolába, ahol egy kiselőadás körében sok érdekességet tudtunk meg az ottani oktatásról, illetve körbejárhattuk az iskolát is. Nekem ez a látogatás kifejezetten megmaradt, és nagyon szívesen emlékszem vissza a sok kedves emberre, akikkel az iskolában találkoztunk. Ezután körbejártuk Székelyudvarhelyet, majd elindultunk Szejkefürdőre, ahol tiszteletünket tettük Orbán Balázs sírjánál. Meglátogattuk a Mini Erdély Parkot, ahol Erdély látványosságai láthatók kis modelleként újraalkotva. Jópáran a kisvasutat is igénybe vettük, és ezzel az adrenalinökettel indultunk az aznapi utolsó megállónkhoz, a székelyderzsi erődtémplomhoz. A hatalmas épület körüljárása után visszatértünk a szállásunkra, ahol majdnem este 10-ig kártyáztunk.

Csütörtökön Székelyvarságot fedeztük fel: először felmentünk egy kilátóba, majd megismerkedhettünk a zsidóékkészítés mesterségével, amit mi is kipróbálhattunk. És ekkor jött a nap meglepetése: a szállásadónk jóvoltából elmentünk bobozni, amit eszméletlenül élveztem, és szerintem ezzel nem voltam egyedül. Megnéztük a Csorgókő vizesét, sőt, a tetejére is felmászunk, ami nem volt egy könnyű művelet. A napot a csíksomlyói kegytemplomnál zártuk, amely fantasztikus látványt nyújtott kívülről-belülről, és bár sajnos a betervezett túránkat elmosta az eső, ezt mi nem csalo-

dásként, inkább lehetőségként értelmeztünk, és a szálláson tartottunk egy utolsó, hatalmas kártyapartit az egész osztállyal.

Az utolsó napunkon ellátogattunk Petőfi feltételezett sírhelyéhez, majd körülnéztünk Segesvár elbűvölő városában, végül pedig elindultunk hazafelé. Biztos vagyok benne, hogy ez az út csodálatos élmény volt mindenkinek, és megnyugtató tudat, hogy ez az út megmarad nekünk, és soha nem fogjuk elfelejteni. Köszönjük, Erdély!

Fejes Janka (8.a)

Darmstädter Schüleraustauschprogramm in Budapest

In diesem September hatten wir die Möglichkeit, an einem Austauschprogramm teilzunehmen und deutsche Schüler zu empfangen. Nachdem wir unsere Austauschpartnern von dem Bahnhof abgeholt haben, konnten wir einander ein bisschen besser kennenlernen und uns für den nächsten Tag vorbereiten, weil wir viele interessante Programme erwarten konnten.

Am Morgen haben die deutschen Schüler an einer Führung durch die Schulgebäude teilgenommen, wo wir ihnen unsere Schule sofort zeigen konnten. Danach organisierten wir einen wunderschönen Ausflug in den Budaer Bergen, mit einer Zahnradbahn sind wir hinaufgefahren und bewunderten die atemberaubende Aussicht.

Nach meiner Meinung war aber der ganztägige Ausflug zum Plattensee das aufregendste Programm, das wir geplant haben; obwohl der Lautsprecher in dem Bus kaum funktionierte, war es ein bisschen schwer, unsere Vorträge zu halten, wir hatten eine sehr gute Zeit. Wir konnten im Plattensee baden, unsere Austauschpartnern konnten Lángos verkosten, die ihnen sehr gut geschmeckt hat, und wir haben auch an einer Schifffahrt und an einer Führung in der Abtei Tihany teilgenommen, wo uns über die Geschichte der Abtei ein bisschen erzählt wurde, und wir konnten auch eine interaktive Ausstellung anschauen.

In den folgenden Tagen hatten wir die Gelegenheit, die schönsten Sehenswürdigkeiten von Budapest zu besichtigen, wie das Parlament, die Basilika und den

Heldenplatz. Außerdem blieb am Wochenende noch Zeit für freie Beschäftigungen und selbst organisierte Programme mit den Austauschpartnern.

Am letzten Tag haben wir unsere Projektpräsentationen gehalten, an denen wir gemeinsam in Kleingruppen gearbeitet haben; wir konnten von verschiedenen interessanten Themen wählen, wie Architektur, Graffiti oder Musik. Am Abend wurde noch eine kleine Abschiedsparty veranstaltet, und wir haben kleine Geschenke von den Lehrern bekommen.

Nächsten Morgen mussten wir uns schon voneinander verabschieden, aber während dieses Austauschprogramms haben wir viele unvergessliche Erlebnisse gesammelt und eine wirklich gute Zeit miteinander verbracht. Wir empfehlen den anderen Schülern/Innen, an einem Austauschprogramm teilzunehmen, weil es sehr toll war, neue Menschen kennenzulernen und ihnen unsere Kultur zeigen zu können.

Deák Eszter, Kovács Villő (10.d)

Eltérő gyökerek, közös történetek

Iskolánkba a világ számos pontjáról érkeznek diákok, és mindannyiuknak megvan a maga különleges története. Új sorozatunkban velük beszélgetünk, hogy jobban megismerjük kultúrájukat, hagyományait, nyelvüket és személyes élményeiket. Az ő történeteiken keresztül láthatjuk, hogy bár különböző háttérből jövünk, rengeteg minden közös bennünk. Ünnepeljük együtt mindazt, ami egyedivé tesz minket – és azt is, ami összeköt.

Törökország – Interjú Özeren Nezirével, azaz Nezi-vel

– **Honnan származik a családod, és mi az amit szeretsz azon a helyen?**

– Apukám Törökországból, anyukám magyar. Apu egy kis faluból, Ladikból származik, Törökország északkeleti részéről. Nagyon szeretem a falut, mert a közösség szoros és összetartó, a gyerekek testvérként nevelkednek. Bár ritkán járunk ott, mindig szeretettel fogadnak minket.

– **Milyen nyelvet vagy nyelveket beszéltek otthon?**

– Négy nyelven beszélek. Apukámmal mindig törökül, anyukámmal magyarul. Húgommal ugyanazokat a nyelveket használjuk, így mindig változik, melyik nyelvet beszéljük.

– **Tudnál mondani valamit nekünk a nevedről és a jelentéséről?**

– Nevemet apukám oldali nagymamától örököltém, aki Nazile volt. Apukám alakította át Nezi-re, ami azt jelenti: „figyelő, látó”. Nagyon szeretem a nevemet, szerintem illik rám.

– **Apukád tud magyarul?**

– Igen, kb. 25 éve él Magyarországon, először munkaügyben jött ide, és így ismerkedett meg Anyával. Folyékonyan beszél magyarul, de hallatszik a török akcentusa. Például a „cica” szót így ejti: „tita”, mert a török nyelvben nincs c betű.

– **Van-e olyan helyzet, hogy összekevered a két nyelvet?**

– Természetesen előfordult. Az angol még inkább összezavart, de mára rendeződött. Csak izgalom vagy fáradtság esetén keverem a szavakat a nyelvek között.

– **Azért a magyar és török kultúra között vannak különbségek. Voltak számodra meglepő különbségek?**

– A legnagyobb különbség a vallás: Magyarország keresztény, Törökország muszlim ország. Számomra nem volt nehéz, mert mindkét kultúra szerint neveltek. Emberileg talán közelebb állok a török társadalomhoz, mivel a családom nagy része török. Magyarország „culture shock”-ként hatott rám eleinte, de idővel kiegyenlítődött a két oldalam.

– **Említetted, hogy török éned közelebb áll hozzád, mint a magyar, amiatt, hogy apukád családjában nevelkedtél. Miben különbözik a magyar és a török nevelés?**

– A török gyerekeket szoros családi közegben nevelik. Nagyszülők, nagynénik, nagybácsik aktívan részt vesznek az életükben. Kiskoruktól tanítják őket tisztelettel beszélni az idősebbekkel, tanárokkal. A gyerekek szinte reggeltől estig kint játszanak az utcán, a szülőknek nem kell aggódnium, biztonságban tudhatják őket.

– **Tudnál mondani egy olyan dolgot, a török kultúrából, ami jó lenne, ha a magyarok is ismernék?**

— A török esküvők nagyon különböznek a magyaroktól. A Henna-esten a menyasszony és barátnői, családtagjai egész éjszaka hennát rajzolnak egymás kezére, ünnepelve a tisztaságot és a gyermekkort. A menyasszony felölt egy nehéz, zöld vagy vörös hímzett ruhát, és a nagytermet a kedvenc virágaival díszítik fel. Középen két széken ül a menyasszony és a vőlegény, míg a barátai tradicionális táncot adnak elő — a lányok legyezőkkel, a fiúk dobokkal és különleges mozdulatokkal. Végül a menyasszonyra pénzfűzért tesznek, ami bőséget és jólétet szimbolizál az új házasságban.

— **Van-e olyan tradicionális ruha, amit megemlítenél?**

— Az esküvői ruhán kívül a kendőt említeném. A hagyományt követő török nők még nyáron is négy réteg ruhában hagyják el a házat: alsónemű, atléta, rövid ujjú póló, ingszerű felső, és rá a kendő, ami takarja a haját, a vállakat, és félig a homlokot. A nagyvárosokban azonban a nők öltözködése inkább nyugatias.

— **Milyen gyakran látogattok el Törökországba édesapád családjához?**

— Ha az időnk engedi, megyünk. Először 1,5 évesen vittek el a szüleim. Az apai nagyszüleimet nem ismertem, de a nagynénéimet igen, akiket nagyszüleimként szeretek. Az utazás hosszú, kb. 24 óra autóval, de mindig nagyon vártam. Sokat piknikeztünk a tengerparton, és a törökök imádnak bőséges, friss ételeket vinni.

— **Van-e olyan étel, amit nagyon szeretsz?**

— Igen, a çiğ köfte a kedvencem: fűszeres, vörös lencséből készült vegán fasírt, salátalevélbe tekerve. Imádom a lahmacunt (zöldséges, húsos lepény) és a sajtos bureket is, amit a nagynéném készít a legfinomabban. A török kávé és tea mindennapos kultúra, kihagyhatatlan minden látogatónak.

— **Ha valaki ellátogat Törökországba, mit ajánlanál, hová menjen el, mit nézzen meg a látogató?**

— Törökország hatalmas és gyönyörű. Ha választanom kell, Pamukkalét és környékét ajánlanám — csodás látvány, érdekes szobor-kiállítás. Siringét is érdemes meglátogatni: gyönyörű kilátás és finom helyi ételek, itt található Szűz Mária háza és szobra is.

— **Köszönjük a beszélgetést!**

Reimholz Emma, Szücsy Viktória, Vasali Dénes (9.a)

Az első hóesés után

Amikor végre, szerényen megindul a hóesés, még mindig ugyanolyan izgatottan szaladok oda az ablakhoz, mint kiskoromban. Ezt már csak az múlja felül, amikor meg is marad a hó. Sajnos mostanában egyre ritkább az itthon, hogy egy élhetőbb látvány fogadjon minket a csúszós latyaknál, mikor kimegyünk.

Emlékszem, milyen jó érzés volt reggel kitekinteni az ablakon, és látni, ahogy az utca szép lassan átváltozik egy mézeskalácsház-faluvá. Ott aztán teljesen átjárja az embert az ünnepi hangulat. Amikor mentünk valahova a családdal, és ropogott a hó a talpunk alatt, sokszor kedvem támadt megdobni a testvéreimet egy hógolyóval. Amikor azt visszakaptam — méghozzá a nyakamba —, az már nem volt olyan kellemes. Rengetegszer látogattunk koripályákat, és anyukám mindig olyan büszkén nézte, hogy milyen ügyesen száguldunk. A karácsonyi vásár mélyébe is sokszor belevetettük magunkat, ahol mindig az az isteni forraltbor- és kürtőskalácsillat fogadott minket. A fenyőfát is csak hazahoztuk, valamikor a kisebbet, valamikor a nagyobbat. Az a jellegzetes fenyőillat

folyamatosan elárasztotta az egész szobát. A díszített karácsonyfa mindig nagyon gyönyörűen ragyogott éjszaka, és ilyenkor az embernek szinte káprázna a szeme. Anyukámnak előszeretettel segítettünk a sütésben. Emlékszem, hogy mézeskalács készítésénél mindig lisztes lett az egész konyha, beleértve minket is. A szenteste valahogy mindig olyan csendes volt, de az izgalmat érezni lehetett a légkörben.

Milyen jó is az, hogy mindenkinek megvannak a saját emlékei, amelyek a karácsony hallatán felidéződnek! Részben az is lehet, hogy sokak majdnem ugyanúgy élik át, mint én, miközben másoknak teljesen mást jelent... De egy biztos: van egy fajta biztonság, egy támasz, amit ezek a szokások tudnak csak karácsony idején megadni.

Süle Réka (10.d)

„Az élet kegyetlen. Meg én is.” *(Gärtner István)*

„Vannak ilyen nem létező dolgok, mint a brit konyha meg a német nemzettudat..” *(dr. Nánay Mihály)*

„Idén három nagy projektünk volt: a Hamlet az egyik, az Anyegin a másik.” *(Molnárné Vámos Katalin)*

„Magához beszélek, asszony!” *(Tarlós Péter)*

„Anyegin gerince valami Haribo-jellegű dolog lehetett.” *(Csányi Levente)*

„Le foglak benneteket nyelni, külön-külön. Ma még nem is reggeliztem.” *(Tarr Levente)*

„Ez milyen fajta transzport? Passzív. Pont, mint ti ma reggel.” *(Hencz Eszter)*

(táblatörlés közben) „Remélem, megkapom a takarítói pótlékot is most már!” *(dr. Tüdös Éva)*

„Ha osztrigát eszel, simaizmot eszel.” *(Magainé Bene Zsuzsanna)*

„A cápáknak nincs úszóhólyagjuk, ami tők gáz.” *(Kovácsné Halmy Réka)*

„Ő volt a ritka példány, akire néha rá kellett szólni.” *(Kúnné Kocsis Erzsébet)*

„A feleségem megmondta, hogy nem lehet mosdóba vágó diákokat visszatartani. Menjél, na.”

(dr. Nánay Mihály)

(az Arany virágcserep kapcsán) „Úgy várom, hogy a férjem is szalamandra legyen, de az istennek sem akar átváltozni!” *(Molnárné Vámos Katalin)*

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhetnek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

Ozzy Osbourne

On 22 July 2025, just a few weeks after his “Back to the Beginning” concert with the original members of Black Sabbath, Ozzy Osbourne passed away. This performance was more like a final goodbye, as it was in Birmingham, Ozzy’s hometown. The iconic lineup of Metallica, Slayer, Pantera, Gojira, Alice in Chains, Halestorm and many others proves its significance even further.

Ozzy Osbourne’s music career began as the singer of Black Sabbath. The band was inspired to create heavy metal after seeing the horror film Black Sabbath. His alcohol and drug problems led to him getting kicked out of the band, and starting his no less successful solo career.

Ozzy’s greatest supporter at the time was the band manager’s daughter, Sharon, who later became his wife. Alongside her, he created Ozzfest, a metal festi-

val, which helped several bands like Slipknot, System of a Down and Disturbed launch their careers and reach huge audiences. While he was an influential singer, he also gained attention for his family life, as he starred with them in the reality show “The Osbournes”. The show allowed people to see him beyond the wild persona he displayed on the stage.

Ozzy Osbourne will always be remembered, not just as the Prince of Darkness, but as the man who shaped an entire genre and inspired millions of fans.

Regőczi-Süle Lilla (10.d)

Az NKE Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XXI. évfolyam, 3. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer.

Email: arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Losonci Livia (11.a). **Felelős tanár:** Koncz Levente.

Felelős kiadó és nyomdai kivitelezés: Nemzeti Közszerzői Egyetem. **A lapot gondozza:** NKE Óbudai Árpád Gimnázium. **Címlapfotó:** O.Szabó Emília (10.c). **Az újság korábbi számai letölthetők az iskola honlapjáról.**

Pistikét leküldi anyukája a boltba:

- Hozzál margarint, és ha van tojás, akkor hozz tízet!
- Pistike hazajön tíz margarinnal:
- Volt tojás!

A vándor megkérdezi a parasztot:

- Átvághatok-e itt a réten, hogy elérjem a 4 órás vonatot?
- Persze, de ha a bikám meglátja, még a 3 órát is eléri.

Egy egyetemista srác meghívja ebédre az anyját az albérletbe, ahol lakik. Az ebédnél ott van a fiú lakótársa is, egy gyönyörű lány. Az anya folyton ezt a lányt figyeli, és gyanítja, hogy valami viszonyuk is lehet. Amikor vége az ebédnek, már egész biztos benne, hogy több van közöttük, mint egyszerű szobatársi kapcsolat. A srác szinte olvas anyja gondolataiban:

- Hidd el anya, tudom, mire gondolsz, de nincs közöttünk a világon semmi, mi csak lakótársak vagyunk!
- Kb. egy hétre rá a lány gyanakvóan megy a sráchoz:

– Egy hete, mióta az anyád itt járt, nem találom a szép ezüst merőkanalat...

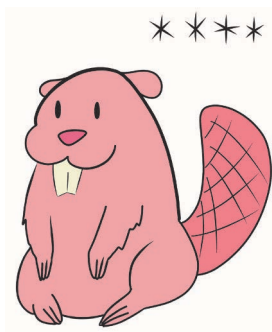
– Nem tudom elhinni, hogy ő lett volna, de azért most írok neki egy levelet, csak hogy biztos legyen benne.

Igy a fiú leül az asztalhoz és írja a levelet: „Kedves Anya! Nem mondom, hogy te vitted volna el az ezüst merőkanalat a lakásunkból, és azt sem mondom, hogy nem te voltál. De tény, hogy hiányzik azóta, hogy te itt jártál ebédelni.”

Néhány napra rá megérkezik az anyja válasza: „Kedves Fiam! Nem mondom, hogy te lefeküdnél azzal a lánnyal, de azt sem mondom, hogy nem. De tény, hogy ha ő a saját ágyában aludna, akkor mostanra már régen megtalálta volna azt a merőkanalat. Anyád.”

A falu szélén egy idegen megkérdezi az idős paraszt bácsit:

- Bátyám, meg tudná mondani, milyen messze van innen a szomszéd falu?
- Fiam, légvonalban három kilométer, de az erdőn keresztül tudok egy rövidebb utat!
- Mi az, pici, rózsaszín, szőrös állatka, amelyik négy számjegyből áll?
- Pink hód.

- Benedek Elek hogy kapta a nevét?
- Anyukája beszólt reggel a kisfiának: Benne vagy még az ágyban?” „Benne, de kelek.””

Apróhirdetés:

Barátságos pitbullt műkézre cserélnék.

rajzok: Solti Nelli (10.c)

NYELVI SAROK

The man told his doctor that he wasn't able to do all the things around the house that he used to do. When the examination was complete, he said:

“Now, Doc, I can take it. Tell me in plain English what is wrong with me.”

“Well, in plain English,” the doctor replied, “you're just lazy.”

“Okay,” said the man. “Now give me the medical term so I can tell my wife.”

Kodály Kórusverseny

Nehéz bemutatni kórusunk egy versenyre való felkészülését olyannak, aki nem élte át, de most megpróbálom. Csütörtök délután, amikor kicsöngetnek a hetedik óráról, a kórusteremben egyfajta osztályharc veszi kezdetét. Legfőbb cél a hátsó sorban helyet foglalni, lehetőség szerint barátok mellett, a megfelelő szőlamban. Régebben mindig a legidősebbek ültek eme kitüntetett helyeken, de megfigyelésem szerint az alsóbbévesek már taktikát váltottak, és egyre csak terjednek a hátsó sorokban. A középső sorban két fajta ember ül: aki lemaradt a hátsó sorról, vagy aki szíve szerint első sorban ülne megrendíthetetlen figyelemmel, de fél a Tanárnő túlzott közelségétől. Az első sor a legfiatalabbaké és persze a későbbieké, mesélnék erről is, de sajnos még ehhez nem volt szerencsém.

Majd jönnek a szobati próbák, amit a pénteki fáradtság és az egész hetes koránkelés után mindig lelkesen várnak a kórustagok. Zsóka tanárnő ilyenkor mindent megtesz, hogy a próbák zavartalanul teljenek: nem csak a telefont, de még a keresztretjvényt is kitiltja, ha kell, felújítás alatt álló házakba csönget be egy kis csendet remélve, és néha még a negrót is elveszi a hangszállaikat szorgosan ápoló énekesektől. Ahogy már korábban említettem, a kórusban kemény hierarchia van, és bár Zsóka tanárnő van az élén, ha felutazik Éva néni (a Tanárnő mentora) Pestre, még a Tanárnő is meghúzza magát. Éva néni tele van szeretettel, precizitás-

sal és profizmussal, és a kórus akár egy pillantására is azonnal elcsendesedik. Ő nevezett be minket a Kodály Zoltán Kórusversenyre, amit idén is a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban rendeztek meg, november 21-én.

Este érkezünk a helyszínre, ahol beénekelünk, elpróbáltunk pár részt, majd szinte rituálészerűen kértünk még egy kis időt az egyik segítőtől, hogy „csak ezt még gyorsan hadd próbáljuk el”. Egy gyors szusszanás után (kivételesen) káosz nélkül beálltunk helyünkre, és indultunk a díszterembe. Ilyenkor következik a síri csend, amíg az előttünk lévő kórus befejezi az előadását, és végre mi következünk.

Ahogy vártunk a lépcsőn, öreg végzős módjára leültem egy lépcsőfokra, és akaratlanul is visszautaztam emlékezetben 2022-be, amikor kilencedikesként az első nagy versenyünk előtt várakoztam ugyanazon a helyen. Akkor még nem gondoltam, hogy a kórusral eljutok Rómába és Barcelonába is, hogy a Zeneakadémián énekelhetek, hogy Keszthely később a szabadságot, a végtelen éneklést és nevetést jelenti majd nekem, vagy hogy ennyi értékes embert ismerek majd meg. Aztán az egyik barátnőm megzavart az álmodozásomban, mivel a bordó pólós diáksereg újra — és velem talán utoljára — elindult a nagy megmértetésre. Az ajtó előtt gyorsan megszorítottuk egymás kezét, majd magabiztosan, teljes koncentrációval beálltunk a helyünkre, és kezdődhetett is a Beati quorum

via (Boldogok, kiknek útja egyenes). Bár ez alkalommal arany helyett ezüst diplomával gazdagodtunk, az este méltó lezárása volt ennek a varázslatos időszaknak. Az estét Éva néni egy verssel koronázta meg (ld. a következő oldalon).

**Szekula Flóra
(12.a)**

Weöres Sándor: Öröklét

A Föld, hol az élet terem,
a mindent elnyelő sírverem
a síkság, hegy, tenger, folyó
öröknek látszik és muló.

Világűr és mennyboltozat
sok forgó égi kapcsolat
a milliárdnyi tűzgolyó
öröknek látszik és muló.

Mit eltemet a feledés,
egy gyík-kúszás, egy szárnyverés,
egy rezdület mely elpörög
Múlónak látszik és örök

Mert ami egyszer végbement
azon nem másít semmi rend,
se Isten, se az ördögök:
mulónak látszik és örök.

Egy hét a kürtőskalács körül – a francia diákok látgatása

Ebben a tanévben október 8-15. között látogattak el hozzánk a Lyon melletti La Tour-du-Pin gimnazistái. Belley Kinga, Hajdú Indira és Szabó Katalin tanárnők szervezésének köszönhetően a cserediák programon 13 francia és 13 magyar diák vett részt.

Az első esti közös vacsorán, ahol a tanáraink mellett Nánay Mihály igazgató úr és szüleink is részt vettek, néptáncot is tanultunk közösen. A francia vendégek itt tartózkodása alatt nem csak az iskolában voltunk, hanem minden nap közös programokon mutattuk be Budapest és környéke szépségeit. Felkészültünk Buda és Pest nevezetességeiből, és angolul meséltünk az érdekességekről a csoportnak.

Rögtön az első program – a Sziklakórház – nagyon magasra tette a léceket, mert teljesen megdöbbentett mindannyiunkat ez az egyedülálló látnivaló. Visszautaztunk a múltba, és bele tudtuk képzelni magunkat a régi korok kórházi világába. Voltunk közösen Szentendrén, és bringóhíntővel bebarangoltuk a Margitszigetet is. A közös programok után hazafelé menet egyik nap sem hagyhattuk ki a kürtőskalácsot, ami első kóstolásra a franciák kedvence lett. Még a hétvégi családi programok alatt is el kellett mennünk egy kürtőskalácsoshoz, mert nem múlhatott el nap az édesség nélkül.

Az iskolai programok is folytatódtak a vacsora és a tánc után, mert a közös órákon és közös pro-

jektmunkákon együtt dolgoztunk. Két-két páronként elkészítettük a saját címerünket, amelyek összegezték az elmúlt hét élményeit. Mondanom sem kell, hogy sokunknál szerepelt a kürtőskalács. Méltó befejezés volt a kedd esti hajózás a Dunán, ahol a kiválóított nevezetességeket nézhettük meg – óriási szerencsénkre – gyönyörű tiszta időben. Igazán fárasztó hét áll mögöttünk, de sok élményt gyűjtöttünk, és rengeteget gyakoroltuk az angolt, ami a közös nyelv volt a látogatás során. Nagyon várjuk, hogy tavasszal mi is ellátogassunk Franciaországba, és megismerkedhessük a francia középiskolások minden napjaival.

Lampert Lili (9.c)

Könyvfesztivál

Az irodalomnak nincs oka, célja. Az irodalom van. (Esterházy Péter)

Az irodalom számomra szent dolog. A mindennapjaim része, magával ragad, benne élek a történetekben. A múltban együtt kávézom *Didével* és *Téreyvel*, s közben *Ady* négy-öt verséről vitatkozunk a New Yorkban. Abban mindannyian egyet értünk, hogy ezek a nyakas debreceni cívisek bizony nehéz emberek (Térey János: Boldogh-ház, Kétmalom utca). Majd ott vagyok *Erikkel*, aki az apja örökségét szeretné megérteni (GreCsó Krisztián: Apám üzent), és szentségelek a reformkori kacifántos politikai csatározásokat látva (Spiró György: Padmaly). Máskor pedig magával ragad az örmény he-

gyi városka, ahol a kaukázusi mítoszvilágban különféle asszonyorsók elevenednek meg előttem (Narine Abgarjan: Szimon). Mindez irodalom és valóság, az élet valósága. Nem lehetünk meg az élő irodalom, a kortársak ismerete nélkül, s a velük való találkozás mindig izgalmas élmény. Nagy öröm, mikor egy kortárs író vendégül láthatunk a Könyvtárban, de a nagy hazai- és nemzetközi könyvfesztiválok az igazi csemege számunkra. Így van ezzel Király Boglárka (10.a) is, akinek összefoglalója lentebb olvasható. (Kőváriné dr. Fülöp Katalin)

Fesztiválozni könyvekkel is lehet!

A 2024-es Ünnepi Könyvhét volt az első könyvfesztiválokkal kapcsolatos élményem. Megfogott, és mai napig fogva tart a látvány, ahogy sok kiadó standja felsorakozik a Vörösmarty téren. Mindenütt a rengeteg nézelődő, beszélgető és dedikáltató ember. Az évek során több hasonló programon vettem részt. Miért? Mert nemcsak akciós könyvek vásárlására van ilyenkor lehetőség, hanem az írók, költők megismerésére is.

Az iskolában olyan nagy írókról és költőkről tanulunk, akik már többnyire meghaltak, és nem lehet velük személyes kapcsolatot teremteni. Kicsit idegen, mitikus alakokká válnak a szememben. A könyvbemutatók, beszélgeté-

sek, író-olvasó találkozók vagy dedikálások során közelebb kerülhetek a szerzőkhöz. Már nemcsak egy nevet látok a borítón, vagy egy képet a könyv hátuljában, hanem egy élő ember jelenik meg előttem. Nagyon fontos számomra, hogy a kortársakhoz így személyesen kapcsolódhatok. Akár úgy is, hogy intelligens és izgalmas beszélgetéseket hallgathatok az általuk választott témákról.

Egy könyvfesztivál természetesen a könyvekről is szól. Először ez a széles választék elsőből érzés, de az első sokk után igazi kincseket lehet találni! A kiadók mindig érdekesebbnél érdekesebb kiadványokat tesznek ki, mindenki meg tudja találni a neki megfelelő könyvet,

Szabó T. Anna

Jane Teller

Háy János

a tudományos művektől kezdve, a szépirodalom át a képregényekig. Egyik kedvenc részem az idegen nyelvű könyvek, amelyekből itt több van, mint egy átlagos könyvesboltban. Ebben az évben sok könyvvel kapcsolatos élményt gyűjtöttem. Nyáron, az Ünnepi Könyvhétén **Háy János** maga ajánlotta nekem az ősszel megjelent új kötetét — *A csokimikulásos lány* —, amit azóta már el is kezdtem olvasni. A Könyvfesztiválon **Janne Tellerrel** dedikálthattam, és válthattam

vele pár szót. A Margó Irodalmi Fesztiválon **Szabó T. Annával** **Nyáry Krisztián** beszélgetett az új könyvéről, az *Erősebb nálam* címűről. Legutóbb pedig egy pláza ideiglenes színpadán hallgattam egy érdekes beszélgetést **Dragomán Györggyel** és **Nyáry Krisztiánnal**.

Mindenkinek tudom ajánlani, hogy legalább egyszer nézzen körül egy ilyen programon. Kihagyhatatlan élményekben lehet része!

Király Boglárka (10.a)

Társasjátékos találkozó és verseny az Árpádban

Nagyon szeretek társasjátékozni. Ritka az olyan időtöltés, amely ennyiféle élményt kínál: nevetést (*risztóan meggyőzően játssza Nottingham bíráját!*), feszült várakozást (*ugye, nem viszi el a 42-es céhet!*), a tervezés örömét (*ha lenne egy európai özem, akkor a farkasom sokat érne...*), az együttműködés lendületét (*muszáj az orvost Kinshasába küldenünk, különben megint kitör a járvány...*) és a sorsdöntő latolgatás bizonytalanságát (*csak nincs még egy grófnő a kezében!!!*). Ezért is lelkesített, hogy november 16-án részt vehettem az árpados társasjátékos találkozón és versenyen.

A rendezvény nagy szabadságot kínált: megválaszthattam, milyen játékokkal szeretnék aznap versenyezni, eldönthettem, hogy melyik kategóriában indulok (*hát persze, hogy a „B”-t választottam, amelyikből egyetlen játékot sem ismerek*), új játékokat próbálhattam ki — és ha versenyiszonyom volna, akkor a kooperatív kategóriába is nevezhettem volna, hiszen az ebben szereplő játékokban az asztalnál egymást támogatva küzdünk a játék teremtette nehézségek ellen.

A társasjátékos találkozó idei meglepetése a programban mellékesen szereplő Cardia egész napon átívelő versenye volt. Akinek holtideje

volt: nem volt szüksége szabályismertetésre, várt a következő versenyszakaszkra, hamarabb végzett az asztala, mint a többi párhuzamosan futó játszma, odaülhetett a Cardia-asztalhoz, hogy zsetonokat gyűjthessen. Ez egy párbajjáték — ha a rövid összecsapásban a másik fölé kerekedtem, akkor elnyertem tőle egy zsetont. A nap végén, akinek a legtöbb zsetonja volt (Telek Andris, 9.c), társasjátékot választhatott nyereményül.

Íme a verseny napjának öt felismerése:

- 1) Nagyon tetszett az *Old London Bridge* — de legközelebb több céhépületet veszek.
- 2) Ismeretlenekkel is szórakoztató volt játszani.
- 3) Frissen megtanult játékkal is élmény versenyezni.
- 4) Paulik Tamás (Magyar Társasjátékos Egyesület elnöke) parádés kvízt tart az eredményhirdetésekor.

5) Ez már a 20. verseny volt! Még nem is éltem, amikor elkezdődött ez az árpados rendezvény. Verseny és nagy rendezvény ugyan csak egy év múlva lesz legközelebb, de addig is lehet társasjátékozni az Árpádban: gyertek el játszani a klubba (minden hétfőn fél 3-tól a 111-es teremben).

Az új görög dalnok (1. rész)

Szerény volt a nyári szüret, ami a műfordításokat illeti. Olyannyira, hogy egyetlen lírai művet sikerült csak átültetnem magyarra, de az legalább Byroné. Mondjuk, tőle még úgysem fordítottam soha. Egy sor kapott meg Arany János ugyanebből az énekből készített fordításából: *Megolvasá napköltekor — de hol valának este, hol?* Megolvasá? Hogy micsoda? Ez meg miből van? Don Juan? Várjunk, az a szoknyapecér... Ja, nem, ez egy romantikus verses regény!

Hát, így történt, hogy ezt az éneket lefordítottam. Ábrányi Emil már 119 évvel ezelőtt (LOL!) beelőzött, de sebai, idővel a festményeket is restaurálni kell...

A tavalyihoz képest most azt az új technikát alkalmazom, hogy nem az eredeti művet, hanem egy másik magyar műfordítást tüntetek fel a sajátom mellett. Remélem, hogy a korábbi kommentjeim helyett ezzel az összehasonlítással új színezetet kap a műfordítás művészete.

Íme, az első négy strófa.

Beró Márk

Ábrányi Emil (1906)

Görög sziget, hellen haza,
Hol Sappho lángolt s énekel!
Hol béke, harc babért hozza,
Hol Phóbus egykor égre kelt!
Most is virúl örök nyarad,
De más, napodnál, nem maradt.

Homéros és Anakreon,
Szerelmi dal, hős énekek,
Más földre szálltak és e hon,
Mely szülte őket, zord, siket.
Bár messze hat visszhangjuk el,
Itt rájuk ah! ki sem figyel.

A hegység Marathonra néz
S tengerre méláz Marathon.
Ott lelkem a jövőbe vész
Sugván: Szabad lesz még honom!
Mert perzsa sírt taposva, ott
El nem hiszem, hogy rab vagyok!

Kevély király ült a fokon,
Mely elnéz Salamis felett.
Ezer hajó a habokon
S csatára gyűjtött nemzetek.
Számálja reggel, arca gőg,
De nap leszál — s hol vannak ők?

Beró Márk (2025)

Ó, Görögthon szigetei! —
hol Sappho szíve égve dallt,
hol harc és béke művei
fogantak! Delos! Phoebus! — rajt'
az örök nyár aranya még,
csak napja nem, hogy szüljedék.

Híoszi s téoszi múzsa,
hősi hárfa, szerelmes lant,
hírt lele, mit partod úna,
szülhelyükről nem is száll hang,
ekhóját nyugatabb nyeri,
mint ősök „Boldog Szigeti”.

Hegyek néznek Marathónra,
s Marathón a tengerre néz —
ott merengém, s tűnt egy óra,
s hivém, Görögthon szabad lesz,
mert aki perzsa sírra lép,
megtagadja szolgahitét.

Király ült a sziklás ormon,
mely tekint Szalamisz fölé,
s alant a sok hajóhorgony
és nemzetek — mind az övé!
Megszámálta hajnal előtt,
de másnap — hová lettek ők?

Néhány nap múlva azonban az Agy hangja halkulni kezdett. A Szív nem értette, mi történik. Egy hét elteltével semmit sem hallott az Agy beszédéből. Talán életében először igazán csönd volt a kis helyiségben, ahol élt. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy mély álomba merüljön. Ahogy telt az idő, a vízszint kezdett csökkenni, s a Szív nagyon régóta először, le tudta tenni a lábát a szobája fapadlójára. Újra kapott rendesen levegőt, és az erős prés nyomása is csökkenni kezdett. Sétálgatni tudott, mosolyogni, nézelődni és megfigyelni, az Agy idegesítő beszéde nélkül. Újabb egy hét után a víz teljesen eltűnt a szobából, és a Szív gond nélkül járkált a helyiségben. Színe lassan visszaváltozott eredeti tűzpiros árnyalatába, és a repedés is gyógyulni, halványodni kezdett.

Az Agy soha nem látta ilyennek a társát. Mindig feszült, nyugtalan és szomorú volt, s most, hogy felhőtlen boldogság áradt a Szívből, különös érzés fogta el az Agyat. Amióta a fehér tablettát szedte a gazdájuk, az Agy tompának, fáradtnak és erőtlennek érezte magát. Egész nap az ágyában feküdt, és nézte a Szívet, aki — lévén, hogy tavasz volt — mosolyogva nyitotta ki az ablakokat, táncolt a finom szellővel, és nevetgélve ugrándozott a szobában. Eleinte az Agy utálta ezt a helyzetet, és bármit megtett volna, hogy újra ő birtokolja a vezető szerepet ebben a kapcsolatban, ám ahogy a nap követte a napot és a hét a hetet, egyre jobban kezdte megkedvelni ezt az új, vidám Szívet. Egy hónap múlva már nem bánta, hogy levertnek érzi magát. Egyszerűen élvezte nézni a társát, aki végre boldog volt. Nem vágyott már semmilyen felsőbb pozícióra, csupán abban reménykedett, hogy a Szív továbbra is ilyen marad. Egyik este a Szív leült az üveglap elé, és hátát az át-

látszó falnak támasztotta. Az Agy hasonlóképpen tett, majd lehunytt szemmel hallgatta társa egyenletes dobogásának megnyugtató ritmusát. Sokáig ültek így, mert egyikőjük sem volt biztos a mondanivalójában.

— Tudod, valamit furcsállok — szólalt meg végül a Szív. — Mindketten a legjobbat akarjuk a gazdánknek, egymásnak mégis fájdalmat és nagyon sok szenvedést okoztunk. Miért van ez? — kérdezte őszinte érdeklődéssel.

— Ha tudnám, nem történt volna meg mindez — suttogetta az Agy egy könnyecseppel küszködve.

A Szív nem válaszolt. Elgondolkozott a válaszon, és ő is lehunyta szemét. Egymáshoz közel ültek, mégis úgy érezték, mintha mérföldek választanak el őket, nem csak egy vékony üveglap. Az Agy egyvalamire gondolt. Bármennyig képes elviselni ezt a tompult, fáradt létet, de egyetlen feltételnek teljesülnie kell hozzá. Az, hogy a Szív boldog legyen.

Bosznia öregdiákokkal

Az „Árpád Tours” fennállásának 5. évfordulóján már ismert tájak felé vettük az irányt: 2025 júliusában a hegyek és minaretek országában, Bosznia-Hercegovinában jártunk a csapattal. A résztvevők között idén is Nánay tanár úr és ex-árpádosi diákok tették tiszteletüket — a frissen érettségizettektől kezdve az 5 éve érettségizettekig bezárólag. Utunk során festői tájakban gyönyörködünk, valamint történelmi és művészettörténeti jelentőségű városokban időztünk.

Túránkat és a bosnyák városi hangulat, a balkáni életérzés megízlelését Bosznia-Hercegovina fővárosában, Szarajevóban kezdtük. Az óvárost úgy a legkönnyebb felfedezni, ha hagyjuk magunkat elveszni a szűk utcák hálózatában, és sodródunk a helyi és turistatömeg keverékével. Szarajevóban megnéztük az ország legnagyobb mecsetét és egy karavánszeráj épületét is, majd az estét — átadva magunkat a hely szellemének — közösen a bazárban zártuk. Idilli reggelünket a főtéren található Sebilj (közkút) közelében lévő kávézóban kezdtük, ahol a rézedényekben talált bosnyák kávékat fogyasztottuk el, majd végigsétáltunk a Latin hídon, melynek közelében az I. világháborút kirobban-

tó merénylet történt 1914-ben. De nem maradt ki egy rövid kirándulás az 1984-es téli olimpia helyszíneire (bobbálya, síugrósánc) sem, ahol urbex-es vágyainkat is kiélhettük.

A városi környezetet magunk mögött hagyva meredekebb terek felé vettük az irányt, a Dinári-hegység vonulatai és szurdokvölgyei között haladva. A balkáni tűrők kihagyhatatlan eleme — köreinkben az idei utazás legnépszerűbb programja — egy csúcstámadás: idén Bosznia-Hercegovina legmagasabb csúcsát, a Maglič-ot másztuk meg. Bevalom, nem volt egyszerű túra — többen egyenesen arra a következtetésre jutottunk, hogy eddigi túránk közül talán a legnehezebb volt —, de a kilátás és a felfelé vezető út (láncok és meredek, sziklás szakaszok) teljesítésének öröme mindenért kárpótolt. Itt érdemes szót ejtenem a túra további természeti látnivalóinak felfedezéséről is: a Neretván való raftingolás igazán közösségépítő élménye a túrának, de a Kravica vízesésnél való fürdőzés is alkalmat ad arra, hogy beszélgessünk és egymást szórakoztassuk — a 10 fokos víz összehozza az embereket.

Nem lehet kihagyni a felsorolásból Travnik-ot sem, ahol Ivo Andrić (irodalmi Nobel-díjas jugo-

szláv szerző) született (balkáni túrázóknak „kötelező” olvasmány a *Híd a Drinán* című műve). A városban van Bosznia-Hercegovina egyik legszebb dzsámija (a Tarka Dzsámi), valamint a Plava Voda (Kék víz) forrás is, amelynek vizét a környéken lévő kávézók előszeretettel alkalmazzák „hűtőnek”. Boszniai utunk alatt nem csak az iszlám vallás építészetével találkoztunk, de Trebinje-ben egy ortodox templomot is megnéztünk — már kezdtük hiányolni —, amely bizánci stílusban épült.

A társaságban megosztó programnak bizonyult az a titkos létesítmény, amelyet egy esetleges nukleáris háborúban egy vészhelyzeti kormánynak, valamint Jugoszlávia mind a hat tagállama vezetőjének bázisaként és óvóhelyeként funkcionált volna — innen irányították volna az országot. A Tito-bunker katonai létesítménynek épült, így belső berendezésében is ez tükröződik: ipari gépek, tartályok, szellőzőcsövek láthatóak szabadon. A kommunikációs helyiségben távirógépek és telefonok jelzik a szoba funkcióját, több térben is találkozhattunk Tito portréjával. Ugyan az épületet sohasem használták rendeltetésszerűen, ma pedig múzeumként és kortárs kiállítóterként funkcionál, de a hely máig őrzi Jugoszlávia történelmének egy darabját.

Balkáni túránk visszatérő motívumának Hunyadi Mátyást tekintem, ugyanis három olyan településen is jártunk, ahol a 15. században, a török betörések miatt Mátyás megerősítette a bánságok végvárait. A magaslaton emelkedő, nehezen bevezethető szrebniki vár romja különleges élményt nyújt a kalandkedvelő csapattagok számára. Jajcában — a középkori Bosnyák Királyság utolsó fővárosában — idén csak egy fotó erejéig álltunk meg ott, ahol minden a szemünk elé tárult, ami városhoz tartozik: a jajcai vár (melyet Mátyás visszafoglalt a töröktől), az alatta elterülő város, és a zubogó vízesés. Ezek együttese festői képet mutat, nem véletlen, hogy Csontváry is megfestette a látképet. Számomra a túra egyik legjobban várt látnivalója Počitelj volt. A sziklás dombtetőn magasodó erőd már messziről elárulja a Neretva folyó partján lévő települést. A Mátyás király által szintén rövid ideig meghódított erődből pazar kilátás nyílik az alatta elterülő szűk utcákra és lakóépületekre, a zöldes árnyalatú folyóra, valamint a mecsetre és minaretre. A falu egyszerűsége, elhelyezkedése és látképe miatt igen romantikus hangulatot áraszt.

A megszokott árpádos szellemi közösség, a hosszú buszutak elmaradhatatlan zenei repertoárja, a közös kötetlen esték hangulata, a balkáni életérzés megragadása — ezek mind olyan elemei az Árpád Tours túráknak, amelyekért érdemes velünk tartani a következő alkalommal is. Így hát kedves érettségiző diákok, szeretettel várunk titeket magunk közé a jövő évi balkáni útra!

Aladi Lili (2020C)

- Árpád Galéria -

Lábnymaink

Akarunk-e nyomot hagyni a világban? Ha igen, melyet?

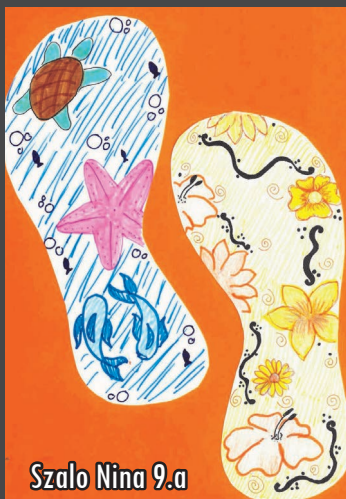
Az alkotás önmaga is "lábnym." A nyom nem csak valami mulandó dolog lehet (mint a homokban), hanem valami megrendíthetetlen, időtlen érték, ami évszázadokon át inspirálja az embereket a szépségre, gondolkodásra, teremtésre.

A kilencedikesekkel a következő kérdésekre kerestük a választ: Mi az, ami benned mostanában vagy korábban mély nyomot hagyott? Mi az, ami számodra fontos? Te milyen nyomot hagytál már másokban, és milyen nyomot szeretnél hagyni a világban?

Arra kértem őket, hogy "mutakozzanak" be rájuk jellemző lábnymokkal. Nézzük meg őket, és általuk az utakat, amit bejártunk, hogy okulni tudjunk belőle.

„Mindenütt nyomot hagysz, amit valaki követni fog.” (Goethe)

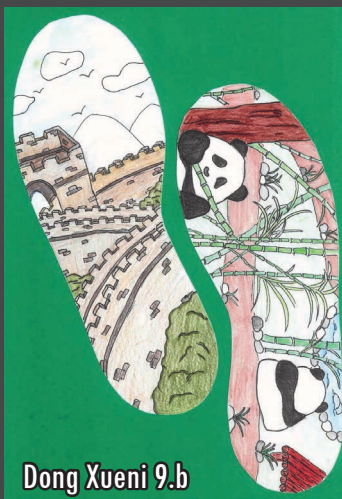
Svarczné Micheller Erzsébet

Szalo Nina 9.a

Paulik Norina 9.d

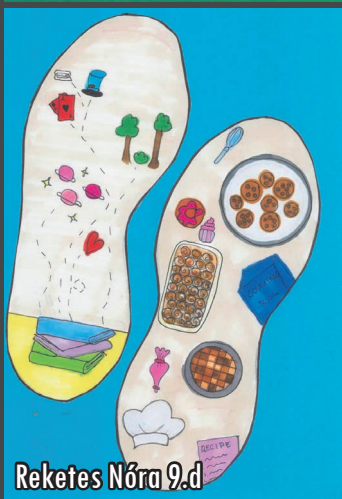
Dong Xueni 9.b

Frank Mira 9.b

Hegyi Bálint 9.b

Reketes Nóra 9.d